

DARMO 1/2 ROUTI - XIV.

Neděle, 07. října 2018

14. Stáhováním - Když zašle nad rámec zvonit telefon, nevstá to většinou nic dobrého. Ani tentokrát to nebylo jinak. Volala moje máma, aby mi oznámila, že právě zemřela babička. Pro celou rodinu to byl šok, protože byla o patnácti let mladší než já a nebyla nijak vážně nemocná. To naopak dříve prorokovali lékaři jen pět měsíců předtím, že jí došlo. Zašel se však i po svém a v závědek byl ten, že uběhlo deset let a dříve v pohodě oslavil osmdesát.

Po nemoci mu zůstala jen hlava, kterou však máš spát. Je na parádu a lehce svájen 1/2 koutek úst. Babička se o něj po smrti strachovala, vzorně se starala a najednou tohle. Nikoho by nenapadlo, že odejde první. Po pohřbu se začalo ptát, kdo se o dudu postará nyní. Hlavní problém byl v tom, že s naším svěřením dudu občas nebylo snadné požená. S nikým z rodiny moc nevycházel, ale má miloval a já jeho. Byla jsem první vnučka a v dudu jsem u nich trávila hodiny. Vždycky pro mě schovával v zásuvce nějakou malou karamelku. Šplh se rozplávaly na jazyku. Nedávno jsem na něj nostalgicky vzpomínala v obchodě, když jsem uviděla nějaké stejné náčrtky. Obsah má však velmi zklamal, neboť se mi nalepil na zuby a málem jsem pádila o všechny plomby.

Najednou se debata stala k domovům dýchacím a to se mi pádělo lábit. Věděla jsem, že dobrovolně by do takového zažená nikdy nešel.

Že nastihujeme se s Jolankou k dudu a postaráme se o něj, což vypadlo mi z pusy dříve, než jsem si to stála po dudu rozmyslet.

Ale vlastně proč ne? Dříve byt byl na stejném pádem stá, kde jsem vyrostla, tak jsem měla pocit, jako bych se vracela ke kořenům. K nějaké jistotě, která mi po rozvodu chyběla. Dříve nadšeně souhlasil, tak jsem začala organizovat rychlé pádesun.

Že hlavně mi sem ale netahej žádnou havě, což se zdá ráz o val, vědom si máš potěby obklopat se ráznými živými.

Že Jen papoušek Cecilkou, protože kočky a králičky asi zstanou v Ostrově. Neboj se, ona tě nebude rušit. Aspoň si budeš mít s kým povídat, když nebudeme doma.

Že Umě ten papoušek aspoň nadávat? což

Že Zám ne doufám, že se ti ani nepodaří - ji to naučit. což

kteÁ™Á- uÁ¾ moÁ¾nÁj zaÁ•Á-nali mÁ-t obavy, zda vÁbec ten jejich vÁ½mÁ›nek nÁ›kdy opustÁ-me, nestaÁ•ili koukat. Zmizely jsme mÁilem ze dne na den. HlavnÁ› mÁ› ale opravdu pÁ™esvÁ›dÁ•ili, Á¾e u nich mÁim nechat BedÁ™icha a ÁEendu s MatÁ›jem. PrÁ½ jsou koÁ•ky vÁjzÁiny na prostÁ™edÁ- a ne na lidi. VÁ›dÁ›la jsem, Á¾e majÁ- pravdu, jenÁ¾e takÁ© mi to bylo moc lÁ-to. ÁEenda za nÁjmi bÁ›hala jako pejsek, dokonce nÁjs doprovÁizela i na prochÁizkÁich po lese. MatÁ›j byl zase neuvÁ›Á™itelnÁ½ mazel. Lehl si na klÁ-n a uvolnil se tak, Á¾e byl jako hadrovÁj hraÁ•ka, se kterou se dalo jakkoliv manipulovat. Ale pÁ™ece jsem je nemohla zase stÁ›hovat a ke vÁjemu zavÁ™Á-t v panelÁjku, kdyÁ¾ si zvykly Á¾Á-t v pÁ™Á-rodÁ›.

A

BedÁ™ich, tomu je jedno, kde se cpe a dÁ›lÁj bobky. Nic jinÁ©ho to neÁjÁ›astnÁ© zvÁ-Á™e vlastnÁ› nezajÁ-mÁj, tak mazal za kamarÁjdy do MIÁ•ouÁjovic krÁjLÁ-kÁjny. ZbÁ½vÁj jen doufat, Á¾e je to opravdu zakrslÁ-k a nikdy nedosÁjhl jateÁ•nÁ- vÁjhy.

PanelÁjk

v BrnÁ› Á•eÁ•kovicÁ-ch, do kterÁ©ho jsme se nastÁ›hovaly, byl naÁjtÁ›stÁ- jen Á•tyÁ™patrovÁ½ a docela klidnÁ½. DvoupokojovÁ½ byt navÁ-c stÁjle patÁ™il mÁ›stu, tak i nÁjemnÁ© bylo jeÁjtÁ› poÁ™Ájd celkem rozumnÁ©. PÁ™es dvÁ› ulice bydleli naÁj s bratrem, kterÁ½ se zatÁ-m neosamostatnil, a vypadalo to, Á¾e rodiÁ•e hned tak nehodlÁj opustit. ÁEasem jsem zjistila, Á¾e v okolÁ- zÁ-stalo jeÁjtÁ› i dost mÁ½ch spoluÁ¾ÁjKÁ- ze zÁjkladnÁ- Ájkoly. PÁ™ipadalo mi zvlÁjÁjtnÁ-, Á¾e se nikdy nikam neodstÁ›hovali, na rozdÁ-l ode mÁ›, kterÁj jsem absolvovala nÁ›kolik podnÁjímÁ-, dvoje bydlenÁ-s exmanÁ¾elem a navrch jeÁjtÁ› Ostrov u Macochy. Á-Á-kÁjvÁj se, Á¾e je lepÁjÁ-vyhoÁ™et, neÁ¾ se stÁ›hovat, ale jÁj jsem dÁ-ky Á•astÁ©mu stÁ›hovÁjnÁ- zÁ-skala jednu cennou zkuÁjenost. A sice tu, Á¾e Á•lovÁ›k potÁ™ebuje k Á¾ivotu jen docela mÁjlo vÁ-cÁ-. NaÁjtÁ›stÁ- dÁ-ky vlivu svÁ©ho exmanÁ¾ela patÁ™Á-m k vyznavaÁ•Á m minimalismu, tak mi neÁinÁ- probÁ©m zbavit se co nejrychleji vÁjeho, naÁ• jen zbyteÁ•nÁ› sedÁj prach. Proto nÁim takÁ© nevadilo, Á¾e mÁjme u dÁ›dy k dispozici pouze jeden velkÁ½ pokoj. DÁ›da si nastÁ›hoval svoje vÁ›ci do druhÁ© mÁ-stnosti a setkÁjvali jsme se v kuchyni s jÁ-delnou. Tam jsem zavÁ›sila i klec s Cecilkou.

Za

pÁjir dnÁ- jsem pÁ™istihla dÁ›du, jak kleÁ•Á- na stole a rosÁ- Cecilku rozpraÁjovaÁ•em na kytky.

â€ŽTo

nedÁ›lej, bojÁ- se tÁ›,â€œ postavila jsem se hned mezi dÁ›du a vydÁ›ÁjenÁ©ho ptÁjka.

â€ŽTryskÁjÁ•

Á™Á-kal, Á¾e se to musÁ-, on taky mÁ-val papouÁjky,â€œ Á™ekl dÁ›da a jak mÁ›l namÁ-Á™eno, stÁ™Á-knul mi studenou vodu rovnou do vÁ½stÁ™ihu.

â€ŽJakÁ½

TryskÁjÁ•?â€œ vyjekla jsem.

â€ŽTen,

co bydlÁ- v pÁ™Á-zemÁ-. On se jmenuje BalÁjÁ•, ale jÁj mu Á™Á-kÁjím TryskÁjÁ•, protoÁ¾e poÁ™Ájd lÁ-tÁj. PoÁ•kej, aÁ¾ pÁ›jde od autobusu. Hlavu uÁ¾ mÁj mÁilem ve vchodu a zadek jeÁjtÁ› na zastÁjvce. VÁ›tÁjinou s nÁ-m pÁ™ijÁ-Á¾dÁ- i PravÁ-tko. Ta Á¾enskÁj chodÁ-vyÁjipÁ›novanÁj, jako kdyby spolkla pÁ™Á-loÁ¾nÁ-k. Tys ji jeÁjtÁ› nevidÁ›la? VÁ›dyÁ› bydlÁ-na naÁjem poschodÁ-.â€œ

â€ŽTak

fajn, ale teÁ• slez z toho stolu, aÁ› se mÁ-Á¾eme najÁ-st. A na Cecilku uÁ¾ radÁ›ji nestÁ™Á-kej, je zvyklÁj na koupÁjnÁ- ve dÁ™ezu. Jednou, dvakrÁjt za tÁ½den jÁ-tam napustÁ-me vodu, ona se tam chvÁ-li plÁjicÁj a pak ji Jolanka vezme opatrnÁ› do ruÁ•nÁ-ku a osuÁjÁ-. Jinak by mohla nastydnout.â€œ

DÁ›da

neuvÁ›Á™itelnÁ› mrÁjtnÁ› opustil stÁ-l a Ájel vyhlÁ-Á¾et TryskÁjÁ•e s PravÁ-tkem, aby mi je

mohl ukáázat.

Má j

dáda se jmenoval Anton-n Pupp, zrovňka jako ten karlovarská½ hotel. Á koda, Á¾e s naÁíÁ- rodinou nemÁl spleÁnÁho nic vÁ-c neÁ¾ ten nÁizev. Kdy¾ se jedna ze sousedek zeptala Jolanky kde bydlÁ-, tak jÁ- Á™ekla, Á¾e u âžpana PupÁjkaâœ. To má rozesmÁjlo a dalÁíÁ- pÁ™ezdÁ-vka byla na svÁtÁ. BÁ½val kdysi sprÁivcem polesÁ-, ale dÁ-ky politickÁ© situaci pak dlouhÁj lÁ©ta pracoval v malÁ© cihelnÁ. Jako dÁ- chodce si jeÁitÁ chodil pÁ™ivydÁlÁvat topenÁ-m v kotelnÁ, ale Á¾ÁdnÁho ze slavnÁ½ch disidentÁ- tam prÁ½ nepotkal.

Kdy¾

j sme tÁ™nÁ-dili babiÁ•Á•iny vÁci, tak jsem naÁjla krabici se starÁ½mi fotografiemi a musÁ-m Á™Á-ci, Á¾e dáda byl zamlada ohromnÁ½ feÁjÁk. Jak stÁjnul, zaÁ•al mi stÁjle vÁ-ce pÁ™ipomÁ-nat Vlastu Buriana. ObÁ•as svÁ© okolÁ- tak© pÁ™ivÁjdÁl do situacÁ-, kterÁ© byly jako vystÁ™iÁ¾enÁ© z jeho komediÁ-.

Lesu

zÁstal vÁrnÁ½ po celÁ½ Á¾ivot. Pokud mu to zdravÁ- dovolilo, nebylo snad tÁ½dne, aby se do nÁjakÁho nevypravil. Tak© byl vÁjÁnivÁ½m houbaÁ™em a nÁkdy nosÁ-val domÁ- i prazvlÁjÁjtnÁ- exemplÁjÁ™e.

Jednou

babiÁ•ka vyprÁjvÁla, Á¾e pÁ™inesl plnÁ½ ruksak nÁjakÁ½ch tmavÁ fialovÁ½ch hub, kterÁ© odmÁ-tla jakkoliv upravovat. NechtÁla mu dokonce pÁjÁ•it ani kastrol, aby si je mohl udÁlat sÁjm. Nakonec si dáda pÁ™ece jen umÁ-chal smaÁ¾enici a v klidu ji snÁdl. BabiÁ•ka celou dobu lamentovala, Á¾e se urÁ•itÁ otrÁjvÁ- a umÁ™e, a co Á¾e ona, chudÁjk starÁj a slabÁj Á¾enskÁj si s nÁ-m poÁ•ne. DÁda se po veÁ•eÁ™i vykoupal, oblÁ©kl se jako do kostela a lehl si do kuchynÁ na oman. To proto, aby s nÁ-m po smrti nebyla Á¾ÁdnÁj prÁjce. BabiÁ•ka ho jeÁitÁ poÁ¾Ájdala, aby sepnul ruce na bÁ™iÁjje, protoÁ¾e aÁ¾ ztuhne, tak by to potom Ájlo tÁ¾ko. DÁda sepnul ruce a usnul. Asi ve tÁ™i rÁjno se probudil, nic na sobÁ nepozoroval, tak vstal, pÁ™evlÁ©kl se do pyÁ¾ama a Ájel do loÁ¾nice pokraÁ•ovat ve spÁjinku.

Tak

tohle byli pÁ™esná oni, starouÁjci moji milovanÁ-.

MIA KOBOSILOVÁ•